

РЕШЕНИЕ

№ 4371

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 20.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **2768** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК във връзка с чл. 118 от КСО.

Образувано е по жалба на М. И. М. с ЕГН [ЕГН] против Решение № 1040-21-186/16.02.2021 г. на Директор на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-27619-1/12.01.2021 г., в частта касаеща периода, за който се изплаща ПОБ. В жалбата се излагат съображения за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на разпореждането, потвърдено с атакуваното решение. Иска се отмяна на решението в оспорената част.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована не се явява и не се представлява. В представена молба поддържа жалбата на наведените в нея основания. Процесуалният представител на ответника оспорва жалбата. Моли за нейното отхвърляне и прави искане за заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна:

От приетата по делото административна преписка и приобщените към нея доказателства се установява, че със заявление вх. № УРИ 9033-21-646 от 03.12.2020 г., жалбоподателката М. М. е сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Приложила е заповед № 4/01.12.2020 г., издадена от осигурител [фирма] с ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото й правоотношение на основание чл. 328. ал. 1. т. 2 от Кодекса на труда /КТ/, считано от 01. 12.2020 г. При

преценка на правото и определяне на размера и периода на ПОБ по представените документи и въз основа на данните в информационната сиснгма на НОИ административния орган е приел за установено, че жалбоподателката има придобит след 31.12.2001 г. осигурителен стаж с осигуряване за риска "безработица" в размер на 8 години, 5 месеца и 18 дни и има право на ПОБ за период от 8 /осем/ месеца.

Към административната преписка е прито Удостоверение за раждане № 472382 на М. М. Й., [дата на раждане]

При проверка в Регистъра на осигурените лица /Р./, административния орган е установил, че за периода от 01.01.2001 до 31.03.2004 г. за М. са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО като за лице упражняващо дейност като самоосигуряващо се лице, с вид на осигуряване код "12".

Издадено е разпореждане № 214-00-27619-1 от 12.01.2021 г., с което на основание чл. 54ж. ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, е отпуснато парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл 54а от КСО, считано от 01.12.2020 г. до 31.07.2021 г. в размер на 64.61 лв. дневно.

Недоволна от така постановеното разпореждане М. е обжалвала същото с аргументи касаещи изчисления осигурителен стаж след 31.12.2001 г., въз основа, на който е определен срока за изплащане на ПОБ. Твърди, че в разпореждане № 214-00-27619-1 от 12.01.2021 г. не е включен стаж за периода 2001-2004 г., когато е ползвала платен и неплатен отпуск за бременност, раждане и отглеждане на дете. По тази жалба е постановено Решение № 1040-21.186 от 16.02.21г. на Директора на НОИ С. град, с което е потвърдено оспореното разпореждане.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от лице, имащо правен интерес от оспорването, на което е отказано отпускане на обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване. Жалбата е подадена в срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По делото са налице редица безспорни обстоятелства. Не се спори, че жалбоподателката е самоосигуряващо се лице, което не е подало декларация за регистрация като самоосигуряващо се лице (обр. 5) и не е заявило „вид осигуряване“ в регистъра на самоосигуряващите се лица в компетентната ТД на НАП. Не се спори и в същото време, че за жалбоподателката в периода от 01.01.2001 г. до 31.03.2004 г. са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване в Регистъра на осигурените лица с процент на осигурителната вноска, съответстващ на осигурено за всички осигурителни рискове, без трудова злополука, професионална болест и безработица лице и са внасяни осигурителни вноски за всички осигурителни рискове, без трудова злополука, професионална болест и безработица. Това се доказва и от събраните по делото писмени доказателства. От административната преписка не се установява, жалбоподателката да се е възползвала от възможността по чл.1, ал.3 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица. Съгласно последната разпоредба в актуалната ѝ редакция самоосигуряващите се лица по чл. 4, ал. 3, т. 1, т. 2 и т. 4 от КСО определят вида на осигуряването си с декларация по образец, утвърден от

изпълнителния директор на НАП. Декларацията се подава в компетентната териториална дирекция на НАП в 7-дневен срок от започването или от възобновяването на трудовата дейност. Когато декларацията е подадена извън 7-дневния срок, самоосигуряващото се лице подлежи на осигуряване през съответната календарна година само за инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт.

Жалбоподателката не е поддала декларация по чл. 1, ал. 3 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица и не е заявила „вид осигуряване“ в регистъра на самоосигуряващите се лица в компетентната ТД на НАП. Следователно не е спазен 7-дневния преклузивен срок и пропускането на този срок е фатално за съответната календарна година. С оглед възражението и приложените доказателства за заплащане на осигурителни вноски, съдът намира, че с въвеждането на института на декларация за избор на вида на осигуряването, законодателят имплицитно е изключил избор на осигуряване чрез конклюдентни действия, каквито са плащането на осигурителни вноски.

Предвид изложеното и факта за извършено осигуряване на жалбоподателката в периода от 01.01.2001 г. до 31.03.2004 г. за всички осигурителни рискове, без трудова злополука, професионална болест и безработица лице и са внасяни осигурителни вноски за всички осигурителни рискове, без трудова злополука, професионална болест и безработица, то периода, за който се изплаща ПОБ е правилно определен и съответства на приложимия материален закон. За пълнота на мотивите си, съдът следва да посочи и че останалите възражения свързани с незачитането от страна на ТП на НОИ при преценката на обстоятелствата по преписката факта, че процесния период касае именно периода в който същата е отглеждала дете, съдът намира, че същите не отговарят на действителната фактическа обстановка. Процесните обстоятелства не само че са взети предвид, но и са обект на анализ в постановеното решение.

По тези съображения, настоящият състав на съда счита, че жалбата е неоснователна, а оспореното с нея решение, с което е потвърдено разпореждането за отказ, е правилно.

Относно разноските.

С оглед изхода на делото и констатираната неоснователност на жалбата, както и при направено своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от страна на процесуалния представител на ответника, такова следва да се присъди на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, поради което и в полза на ТП на НОИ С. град следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 (сто) лева с оглед фактическа и правна сложност на делото, проведеното едно съдебно заседание с участието на процесуалния представител на ответника, активната му процесуална позиция, ангажирането на доказателства.

Съгласно разпоредбата на чл. 119 от Кодекса за социално осигуряване решенията на административния съд подлежат на касационно обжалване по реда на АПК с изключение на постановените по жалби срещу актовете по чл. 117, ал. 1, т. 1 и т. 2, буква "б", буква "д" – за суми до 1000 лв., букви "е" и "ж".

С обжалваното решение административният съд се е произнесъл по законосъобразността на решение по чл. 117, ал. 3 от КСО, издадено в хипотезата на

чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „Б“ от КСО, поради което съдебният контрол от по-горна съдебна инстанция по реда на чл. 208 и следващите от АПК е процесуално недопустим - в т-см. Разпореждане № 5395 от 28.04.21г. По адм.д. № 4078/21г. На ВАС. Поради изложеното и на основание чл. 119 от Кодекса за социално осигуряване настоящото решение не подлежи на обжалване.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. И. М. с ЕГН [ЕГН] против Решение № 1040-21-186/16.02.2021 г. на Директор на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-27619-1/12.01.2021 г., в частта касаеща периода, за който се изплаща ПОБ.

ОСЪЖДА М. И. М. с ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ С. град сторените по делото разноски в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: